

1) Kakšen vpliv imajo športne dejavnosti na otroke s posebnimi potrebami? Kako se z njimi spoprijemajo?

Vpliv športne dejavnosti na otroke s posebnimi potrebami je lahko pozitiven ali pa tudi negativen. Otroci s posebnimi potrebami so prav tako kakor tudi otroci, ki nimajo posebnih potreb zelo različnih karakterjev, opremljeni z raznovrstnimi diagnozami s strani medicine in imajo povsem različno pridobljene in sprejete vrednote. Poleg vsega tega so posebne potrebe zajete v zelo širokem razponu potreb in je težko govoriti o tej temi zelo na splošno.

Nekateri so se torej odločili za športne dejavnosti in se z njimi tudi radi ukvarjajo vsaj nekaj časa v svojem življenju. V tem primeru imajo športne dejavnosti absolutno pozitiven vpliv, mogoče celo večjega, kot pri otrocih brez posebnih potreb. Velikokrat je tako, da otroci s posebnimi potrebami doživljajo ob stvareh, ki jih veselijo oz. v dejavnostih, kjer so uspešni in so zadovoljni s svojimi dosežki še posebej veliko srečo in zadovoljstvo. V večih stvareh se razlikujejo od vrstnikov in so prikrajšani za veliko tega, kar bi jim bilo lahko v normalnem življenju dano. V marsikaterih športnih dejavnostih pa so lahko tudi konkurenčni svojim vrstnikom kaj šele vrstnikom s podobnimi težavami, kot jih imajo sami. V večini primerov so začetki težki, kakor tudi že odločitev za ukvarjanje s športom oz. športnimi dejavnostmi. Ko pa enkrat dejavnost steče in postane del njihovega vsakdana, se z njo izpopolnjujejo in dopolnjujejo. Večina otrok s posebnimi potrebami ima v sebi nek izjemen dar po vztrajnosti, borbi, tekmovalnosti in željo po uspehu ali zmagi. Če so rezultati v večji meri boljši od povprečja oz. jim rezultati prinašajo zadovoljstvo in samopotrditve, katero v življenju še kako potrebujejo. V kolikor otrok s posebnimi potrebami ne doseže rezultatov ali zadovoljstva pri aktivnosti, lahko le ta negativno vpliva nanj in lahko pripelje do neudejstvovanja v kakršni koli drugi aktivnosti. Da pa se temu izognemo velikokrat učitelji vadečim predstavimo aktivnost, kjer poudarjamo, da je pomembno biti vključen v proces dela in da sam rezultat ni pomemben. Bistvo je, da naredijo otroci nekaj za sebe, nekaj

za svoje telo in dušo. Vsaka aktivnost, ki zaide v njihov vsakdan je dobrodošla, predvsem zaradi socialnih stikov z vrstniki in ostalimi, ki so vključeni v aktivnost. Velikega pomena pri otrocih s posebnimi potrebami je, da si vaditelj pridobi zaupanje otroka in s tem njega celega na katerega lahko kasneje tudi vpliva in mu prisvaja določene vrednote. Otrok se trenutno počuti varnega in zaželenega na aktivnosti, ki jo je izbral za preživljanje svojega prostega časa, kar pa je tudi naš edini namen.

Trdim pa lahko, da je vsak otrok s posebnimi potrebami svet za sebe in da vsakdo od njih zahteva poseben samosvoj pristop k delu, k motivaciji do dela in k uresničevanju svojih ciljev.

Na primer; če pogledamo slepega otroka, ki je že v samem začetku močno omejen pri izbiri športnih dejavnosti in se težko odloči kaj naj bi počel. Ko pride trenutek odločitve in ve s čim se bo ukvarjal, se mu znova in znova postavljajo na pot ovire za premagovanje katerih je potrebno veliko energije, samokontrole, volje in notranje moči, ki pa izvira predvsem iz želje po dokazovanju sebi in drugim, da zmore. Na njegovi poti potrebuje veliko podpore s strani staršev, trenerja, vaditelja, vrstnikov, učiteljev, ... Če pa pogledamo otroka z učnimi težavami, ki je prav tako otrok s posebnimi potrebami in so mu vse poti odprte, ima povsem druge pogoje v startu in veliko lažje krmari v normalnem svetu. Vsekakor tudi on niha in se težko umesti v družbo, prav tako potrebuje podporo, a vseeno so razlike velike! Tako slepi kot tudi ostali otroci s posebnimi potrebami, dobijo neko zadoščenje in zadovoljstvo v tovrstnih aktivnosti, predvsem iz razloga, ker zmorejo in ker si želijo oz. da zmorejo in da želijo. Bistveno pa je, da se odločijo in strmiijo k cilju, ki so si ga zadali, dobro pa je, če jih ob tem kdo usmerja in jih spodbuja, kar je tem otrokom nujno potrebno.

2) Kakšen je odziv otrok in staršev na otrokove športne aktivnosti (so veseli, zaskrbljeni)?

Mislím, da je večino staršev zadovoljnih, če njegovemu otroku nekaj uspe oz. če je le ta zadovoljen in srečen. Velikokrat se znajo starši poveseliti in biti srečni s svojimi otroci. Zato mora biti prisotna

Ijubezen in spoštovanje v družini. Starši spodbujajo otroka na njegovi poti in ga na njej tudi podpirajo z vsemi mogočimi sredstvi.

Najdemo tudi starše, ki so povsem brezбриžni do svojih otrok, ter se ne menijo za njihove uspehe ali padce. V izogib težavam in problemom se lahko živi tudi tako, da drsimo vsak po svojih tirih in se pogovorimo le ob naključnih postankih, ki so pa brez obvez in odgovornosti. Ko je potreben večji postanek je velikokrat žal že prepozno.

Da se vrnem k vprašanju ali so starši zadovoljni, veseli zaskrbljeni. Nekaj sem o tem že povedal, bi pa opozoril še na to, da je v večini primerov pri starših otrok s posebnimi potrebami potrebno vložiti veliko več truda v to, da starše pripraviš na možnost, da vključijo otroka v kako aktivnost, kjer bo zagotovljena predvsem varnost. Starši so sprva vedno nekoliko skeptični in se sprašujejo ali je potrebno, da se njihov otrok vključi na aktivnost ali ne. Starši otrok s posebnimi potrebami so že tako nekoliko bolj obremenjeni, kot starši običajnih otrok, zato se jim veliko stvari zdi nepotrebnih oz. ne sprevidijo, da tudi njihovi otroci morajo živeti polno življenje.

Drugače pa so starši tistih otrok, ki so vključeni v določene aktivnosti načeloma s tem kar zadovoljni.

Prof spec.švz:

Gregor Habjan

